

Μαξ Βέλθους

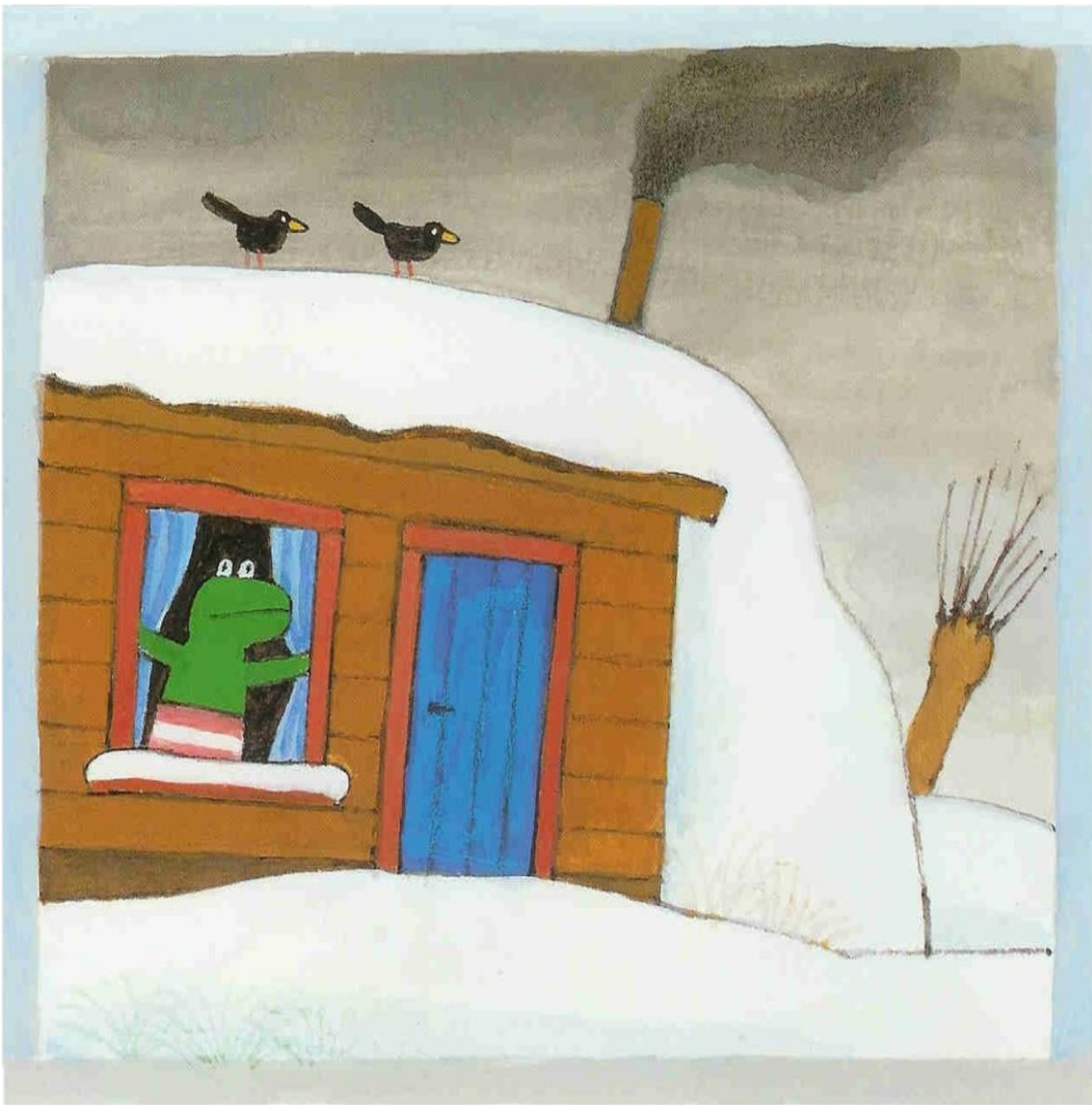
Ο Βάτραχος το Χειμώνα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ένα πρωινό, μόλις ο βάτραχος ξύπνησε, αισθάνθηκε πως κάτι το άσχημο είχε συμβεί στον κόσμο. Πως κάτι είχε αλλάξει.

Πλησίασε, λοιπόν ,το παράθυρο και έμεινε έκπληκτος όταν είδε πως τα πάντα γύρω από το σπίτι του ήταν ολότελα λευκά.

Γεμάτος ταραχή πετάχτηκε έξω. Όλα ήταν καλυμμένα με χιόνι. Κι όπου πατούσε γλίστραγε. Ξαφνικά έχασε την ισορροπία του και...

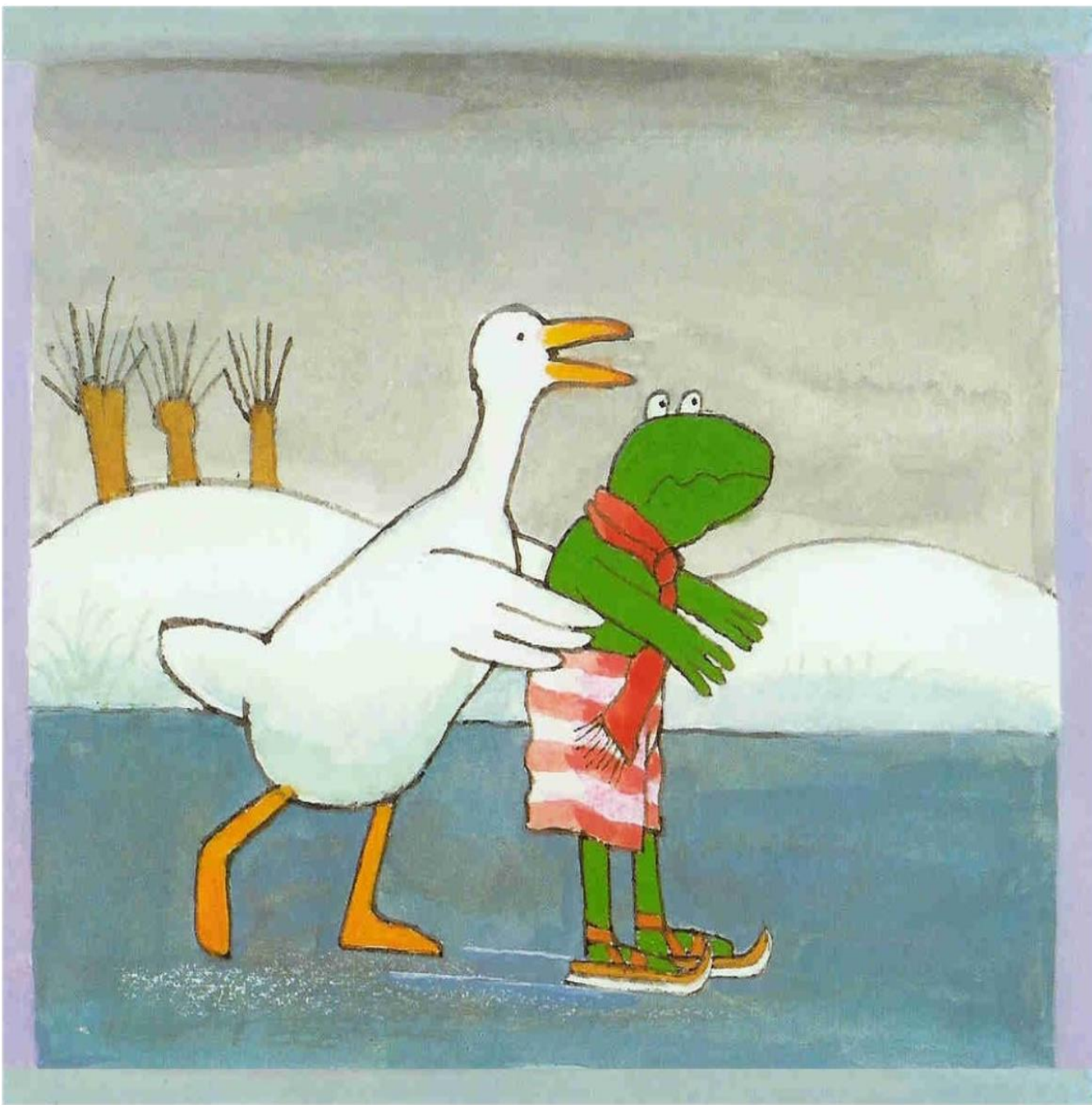
...έπεσε με την πλάτη μέσα στο ποτάμι. Αλλά το ποτάμι ήταν παγωμένο και ο Βάτραχος βρέθηκε ανάσκελα πάνω στον κρύο και σκληρό πάγο. «Αφού δεν υπάρχει νερό, δεν γίνεται και να πλυθώ» σκέφτηκε όλο σύγχυση.

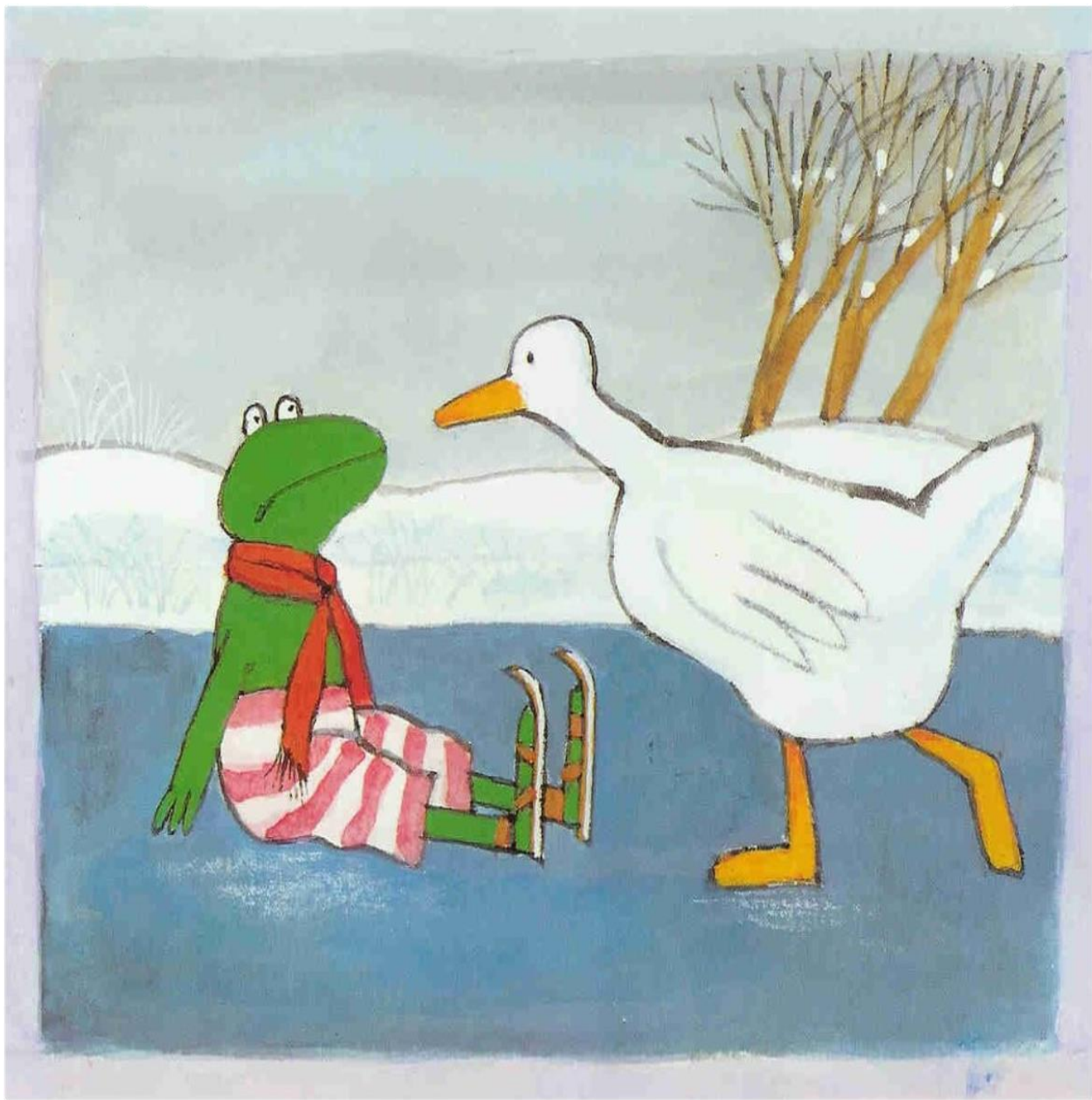
Τρέμοντας από το κρύο πήγε και κάθισε στην όχθη. Και τότε, να την η Πάπια όλο βιάση ερχόταν προς το μέρος του με τα παγοπέδιλα της. «Γεια σου, Βάτραχε!» του είπε. «Όμορφος καιρός σήμερα! Τι λες είσαι για μια παγοδρόμια;»

«Μα τι λες τώρα! Εγώ είμαι ολότελα παγωμένος» της απάντησε ο Βάτραχος. «Τότε, μια παγοδρόμια είναι ότι ακριβώς χρειάζεσαι» είπε η Πάπια. «Έλα! θα σε μάθω εγώ».

Έτσι η Πάπια έδωσε στο Βάτραχο τα παγοπέδιλά της και το σάλι της. Και μετά τον έσπρωξε κι αυτός κύλησε με ταχύτητα πάνω στον πάγο αλλά όχι για πολύ. Μετά από λίγο έπεσε.
«Μη μου πεις πως δεν έχει πλάκα!» είπε η Πάπια. Αλλά ο Βάτραχος αισθανότανε σαν μια παγοκολόνα και τα δόντια του χτυπούσαν από το κρύο.

«Το λες αυτό γιατί εσύ φοράς το ζεστό πουπουλένιο σου παλτουδάκι, ενώ εγώ είμαι ολόγυμνος» είπε.

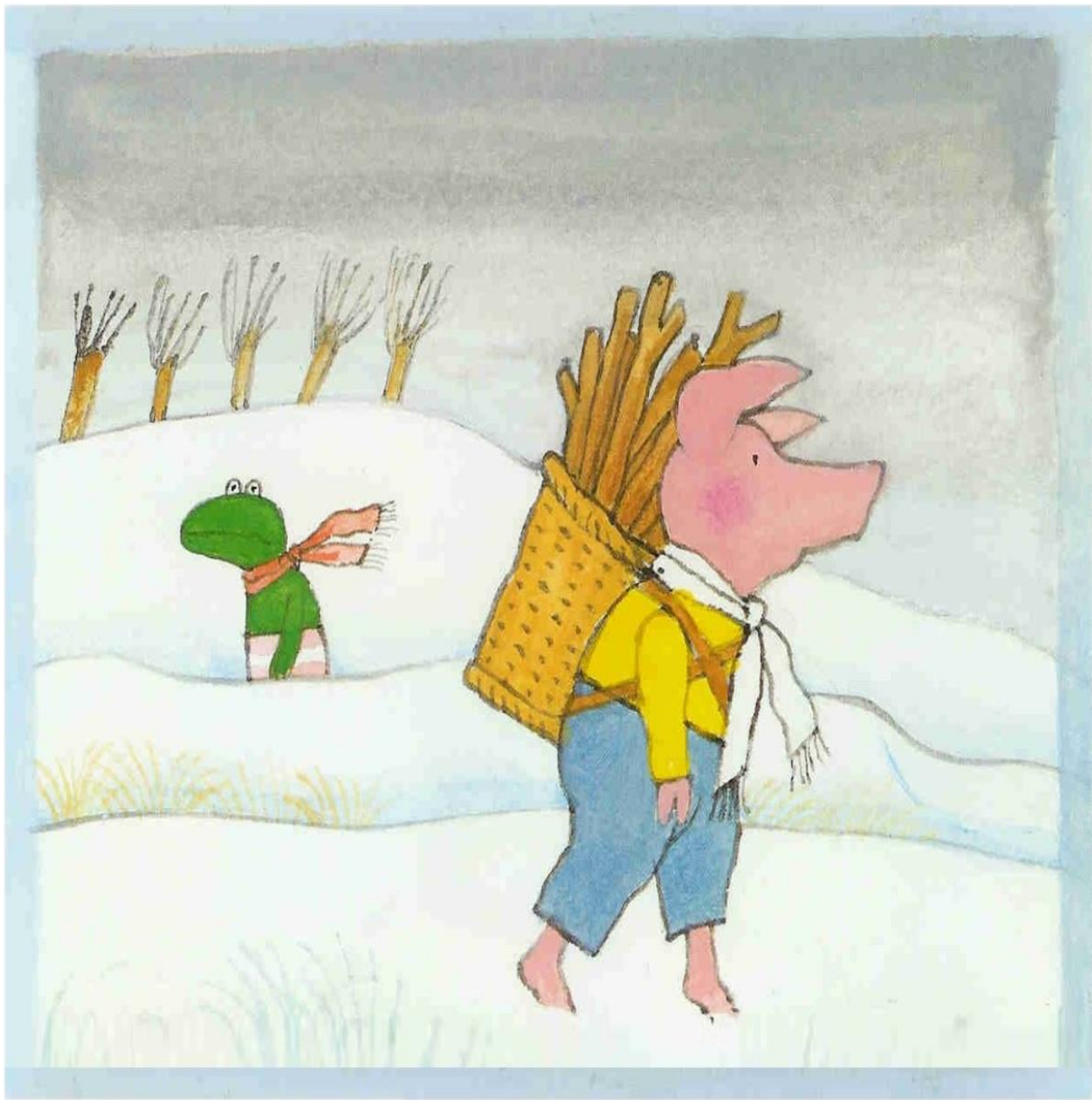
«Έχεις δίκιο» είπε η Πάπια. «Γι' αυτό θα' ταν καλύτερα να κρατούσες το σάλι μου όσο εγώ θα λείπω για μια δουλειά που έχω».

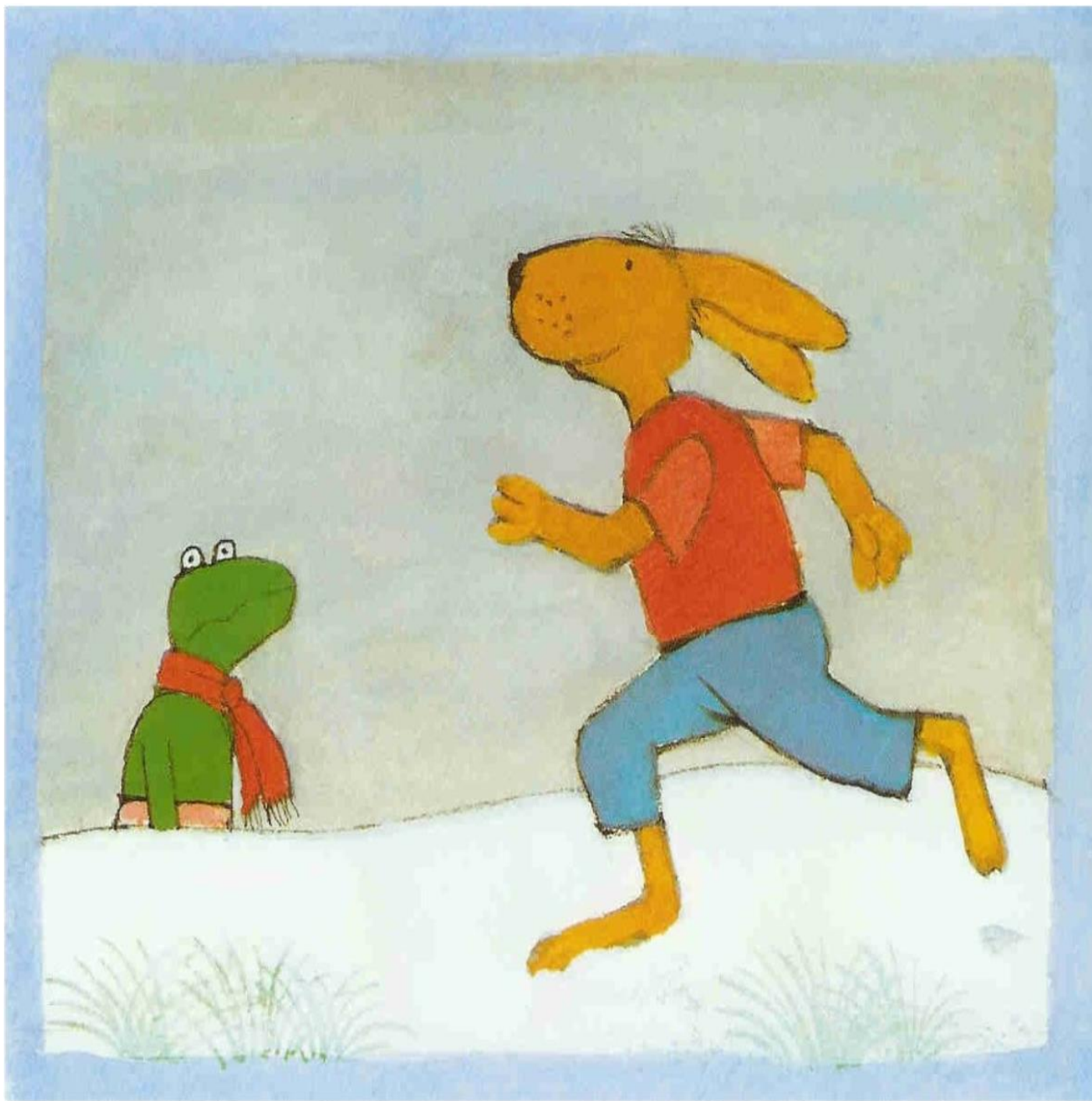
Μετά από λίγο να σου και το Γουρούνι που κουβαλούσε στην πλάτη του ένα καλάθι ξύλα για το τζάκι.

«Εσύ δεν παγώνεις;» τον ρώτησε ο Βάτραχος.

«Να παγώνω!» είπε το Γουρούνι. «Μα τι λες; Εγώ απολαμβάνω το φρέσκο, όλο υγεία αέρα. Ο χειμώνας είναι η πιο όμορφη εποχή».

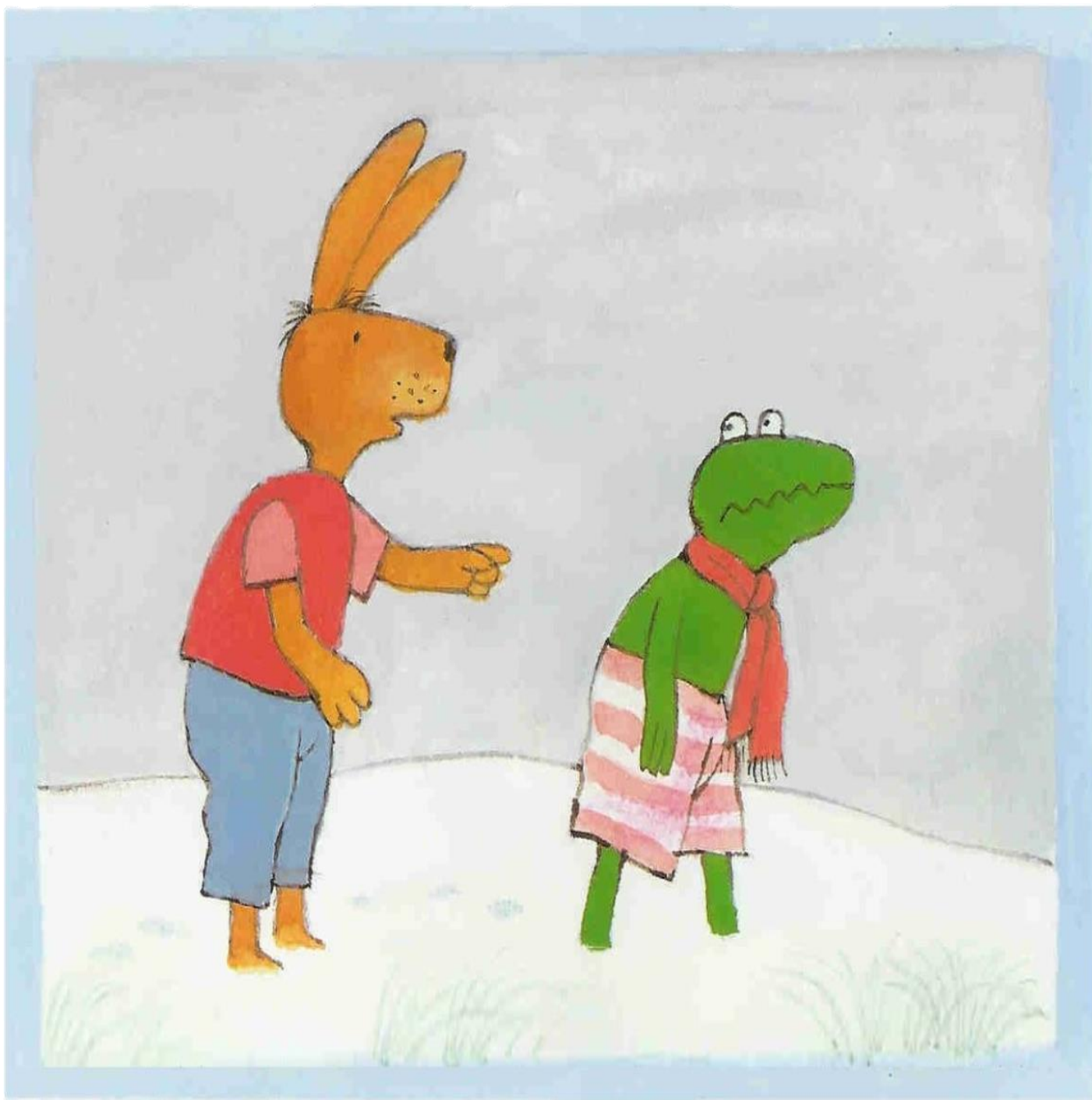

«Το λες αυτό γιατί εσύ έχεις το όμορφο στρώμα λίπους να σε κρατά ζεστό. Ενώ εγώ τι έχω;... Τίποτε!»
«Καημένε Βάτραχε!» σκέφτηκε το Γουρούνι. «Μακάρι να μπορούσα να σε βοηθήσω».

Ένα δύο! Ένα δύο! Λαγός τρέχει. Κάνει την πρωινή του γυμναστική πάνω στο χιόνι .

«Ζητώ!» φώναξε γεμάτος από ενθουσιασμό. «Η γυμναστική είναι υγεία! Ζήτω οι ασκήσεις! Ζήτω και πάλι ζήτω τους!»

«Γιατί Βάτραχε, δε μου κάνεις παρέα στο τρέξιμο; Έχει την πλάκα του και σε κρατά σε φόρμα!»

«Παγώνω!» είπε ο Βάτραχος. «Εσύ έχεις τη ζεστή σου γούνα, αλλά εγώ τι έχω; Τίποτε!» Έτσι είπε, κι όλο θλίψη γύρισε στο σπίτι του.

Την άλλη μέρα οι φίλοι του τον φώναξαν να παίξουν χιονοπόλεμο. Αλλά ο Βάτραχος δεν μπορούσε να μοιραστεί μαζί τους τη χαρά του παιχνιδιού.

«Παγώνω!» μурμουύρισε. «Είμαι ένας ολόγυμνος Βάτραχος!» και ολότελα δυστυχισμένος σύρθηκε ως το σπίτι του.

Κάθισε όλη την υπόλοιπη μέρα δίπλα στη σόμπα κι ονειρευότανε την άνοιξη και το καλοκαίρι. Έκαψε όλα τα ξύλα μέχρι και το πιο μικρό κούτσουρο.

Όταν η φωτιά έσβησε, βγήκε έξω για να ψάξει για άλλα κούτσουρα.
Αλλά τίποτα δεν βρήκε. Όλα ήταν καλυμμένα από το χιόνι.

Περπατούσε, ολοένα περπατούσε, μέχρι που στο τέλος έχασε το δρόμο του. Τα πάντα γύρω του ήταν λευκά. Δίχως δύναμη πια, ξάπλωσε πάνω στο χιόνι. Ένας γυμνός Βάτραχος.

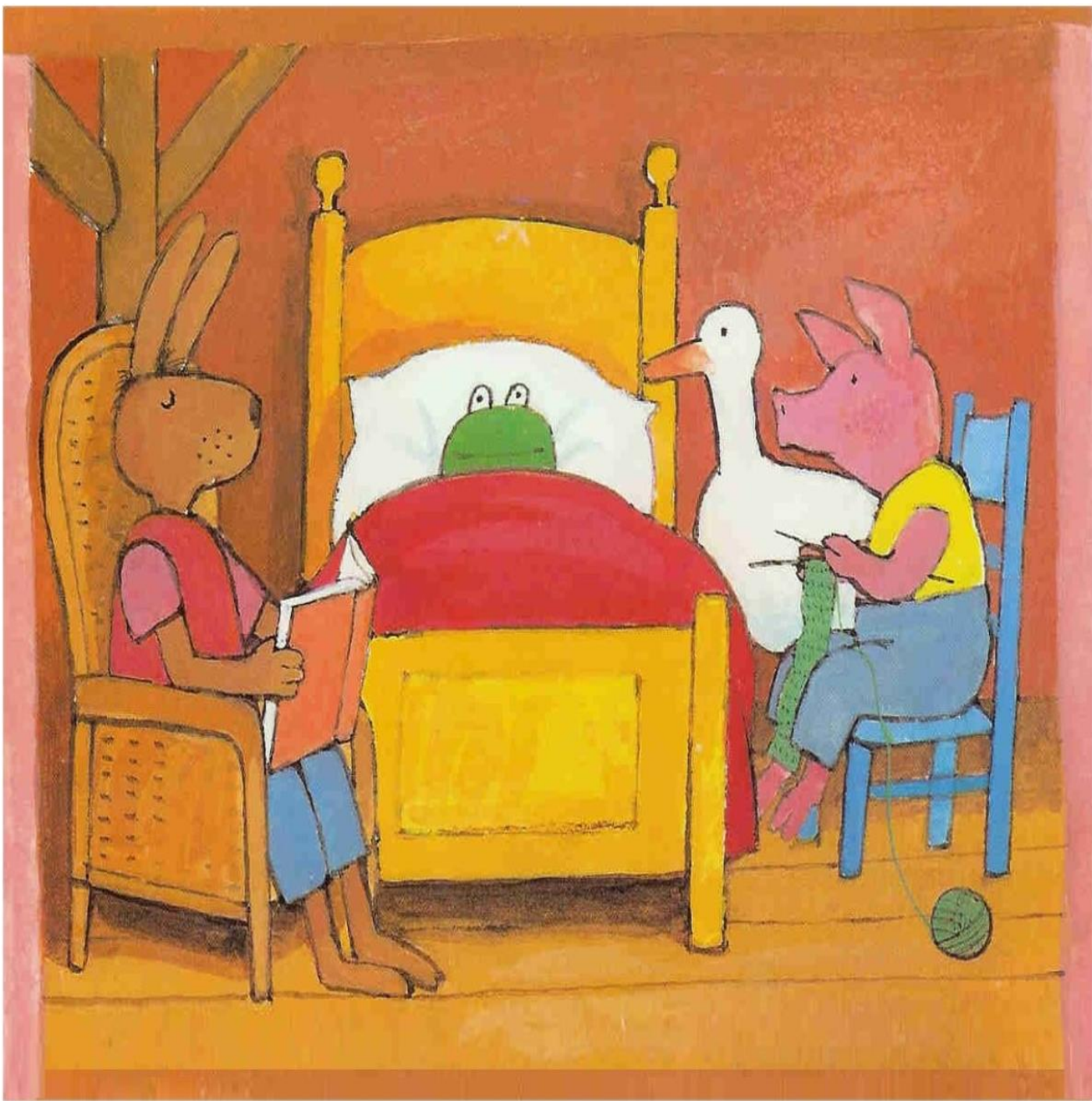
Κι εκεί τον βρήκαν οι φίλοι του.

«Παγώνω!» ψιθύρισε ο Βάτραχος.

«Ελάτε!» είπε ο Λαγός, κι όλοι μαζί τον μετέφεραν προσεκτικά στο σπίτι του και τον έβαλαν στο κρεβάτι.

Ο Λαγός μάζεψε ξύλα και άναψε τη σόμπα. Το γουρούνι μαγείρεψε μια θρεπτική σουπίτσα κι η Πάπια τού κράτησε συντροφιά προσπαθώντας να τον διασκεδάσει.

Τα βράδια όλοι τους άκουγαν το Λαγό που τους διάβαζε όμορφες ιστορίες για την άνοιξη και το καλοκαίρι. Και το Γουρούνι, όση ώρα άκουγε, έπλεκε για το Βάτραχο ένα ζεστό δίχρωμο πουλόβερ. Ο Βάτραχος χαιρόταν τη φροντίδα των φίλων του. Ο χειμώνας είναι μια θαυμάσια εποχή, αν μπορείς να τον περνάς στο κρεβάτι.

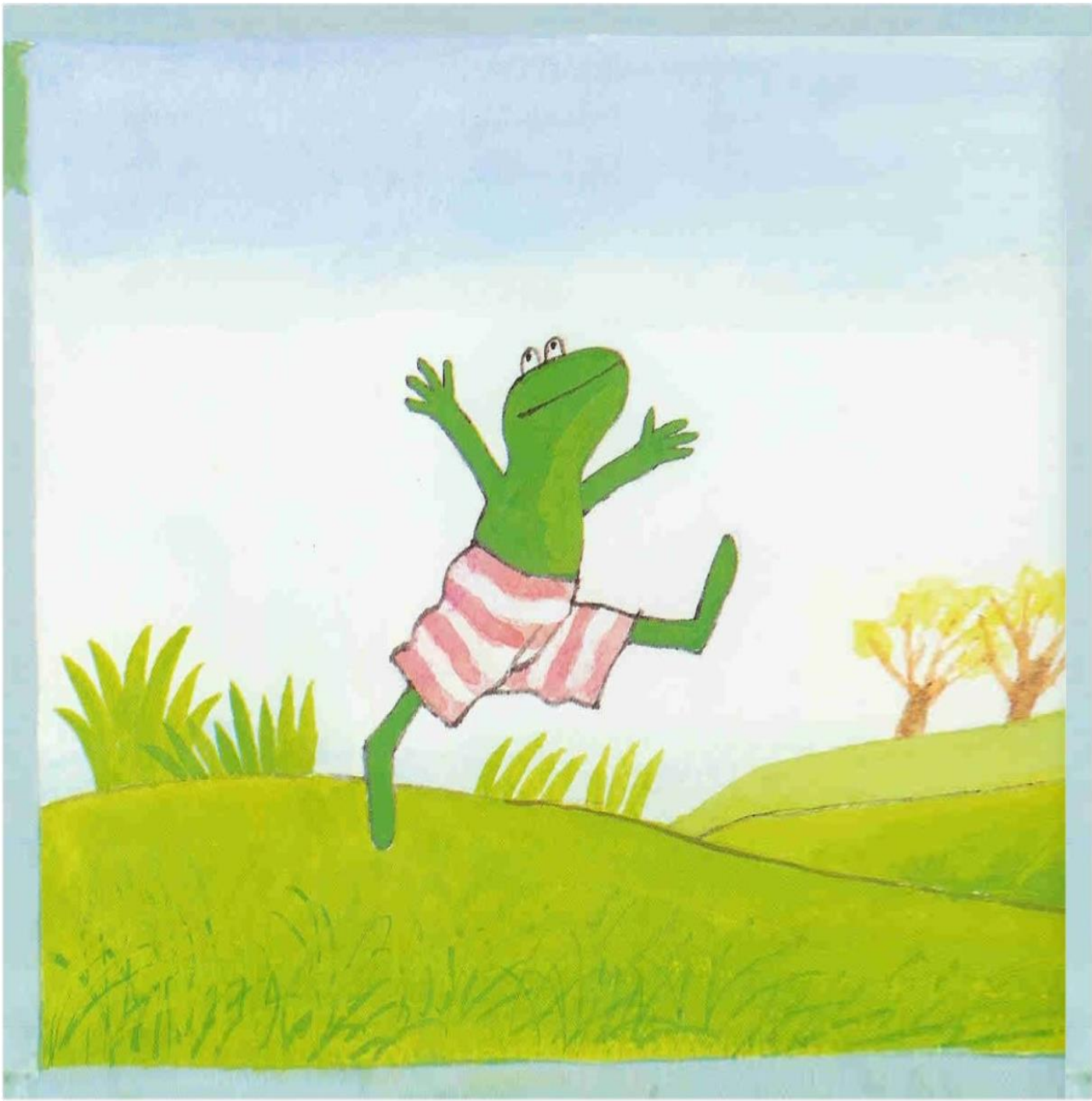
Όσπου στο τέλος έφτασε και η μέρα που ο Βάτραχος είχε γίνει ολότελα καλά και μπορούσε να σηκωθεί. Δίχως γούνα, λίπος ή πούπουλα αλλά ζεστός μέσα στο καινούργιο του πουλόβερ, έκανε τα πρώτα του βήματα πάνω στο χιόνι.

«Λοιπόν, πώς σου φαίνεται;» ρώτησε με ανυπομονησία ο Λαγός.

«Ε, καλά είναι!» είπε με γενναιότητα ο Βάτραχος.

Κι έτσι πέρασε ολάκερος ο χειμώνας. “Ωσπου ένα πρωινό ο Βάτραχος άνοιξε τα μάτια του και αμέσως κατάλαβε πως κάτι είχε αλλάξει. Δυνατό φως έμπαινε από το παράθυρο. Δίχως να χασομέρα, πετάχτηκε από το κρεβάτι και έτρεξε έξω.

Όλα γύρω του ήταν καταπράσινα κι ο ήλιος έλαμπε στον ουρανό.
«Ζητώ!» φώναξε. «Είναι όμορφο να είσαι Βάτραχος. Είναι θαυμάσιο!
Μπορώ να αισθάνομαι τις ακτίνες του ήλιου πάνω στη γυμνή μου πλάτη».
Οι φίλοι του χάρηκαν που είδαν το Βάτραχο και πάλι τόσο ενθουσιασμένο.

«Αχ! τι θα κάναμε χωρίς το Βάτραχο;» γέλασε ο Λαγός.

«Δεν μπορώ ούτε να το φανταστώ κάτι τέτοιο!» είπε το Γουρούνι.

Κι η Πάπια συμφώνησε. «Ολάκερη η ζωή μας δεν θα ήταν ίδια δίχως αυτόν» είπε.